

Opgave at skulle sige: Det og det maa du ikke gøre; maa man drage Grænserne, og det kan undertiden ikke godt ske paa anden Maade, end ved at sige: Det og det kan naturligvis ikke forbydes. Det er i Virkeligheden det, som er sket, hvilket vil ses, naar man opmærksom læser Begyndelsen, hvor det hedder: „Efter den Maade, paa hvilken Kontorholdsvederlaget stilles til Raadighed for Retsbetjente“ — nemlig med en rund Sum, bevilget for 5 Aar — „maa det anses for tilstedeligt, at Retsbetjenten enes med Fuldmægtige eller andre Kontorbetjente om at arbejde for en ringere Løn end den ved Vederlagets Fastsættelse til Grund lagte eller endog uden Løn“. Man siger altsaa her, at det maa anses for tilstedeligt — at det ikke kan forbydes, men umiddelbart derefter føjes der til: Men gør du det, har du derom at gøre Indberetning til Ministeriet, og du maa tage Følgerne deraf, naar Kontorgodtgørelsen fastsættes for de følgende 5 Aar. Det er ganske naturligt, at dette er sagt, da dette netop skulde frem, at det ikke er nok, at de ikke slutte Akkord med deres Fuldmægtig om, at han betaler dem noget, men at de heller ikke kunne nøjes med at betale ham mindre og saa opføre det hele Beløb, thi ogsaa dette turde stundom være sket. Der siges altsaa: Vi kunne ikke forhindre dig i eller forbyde dig at faa Arbejdet udført billigere, hvis du kan opnaa det, men saa har du at indberette det, ellers gør du dig skyldig i Svig. Han maa altsaa indberette det, og det faar Indflydelse paa hans Kontorholdsgodtgørelse i de næste 5 Aar. De, som maatte tro, at der her er et Omraade, hvor Retsbetjentene kunne tjene noget væsentlig, svæve i en Vildfarelse. Jeg tror nok, jeg tør sige, at efter de Principper, som loyalt ere fulgte i en lang Aarrække fra Justitsministeriets Side med Hensyn til at holde Kontorholdsgodtgørelserne inden for de rette Grænser, vil der ikke let være nogen Retsbetjent, som tjener noget paa sin Kontorholdsgodtgørelse. Men der kan til Tider være Lejligheder, hvor man kan faa et Arbejde udført billigere. Det kan tænkes, at man har en Slægtning, som man kan give et mindre Beløb, eller andre Forhold kunne gøre sig gældende, ja, Retsbetjenten er jo ofte ligefrem nødt til at give en Fuldmægtig mindre end 900 Kr., hvis han skal slippe igennem, nemlig naar han ikke kan klare sig med de to Fuldmægtige, til hvilke Penge ere bevilgede, men maa tage en tredje Fuldmægtig. Skal han i et saadant Tilfælde ikke lide et positivt Tab, maa han fordele de 1,800 Kr. paa de

tre Fuldmægtige. Meningen med Cirkulæret har i Virkeligheden været — og det viser, synes jeg, ogsaa Ordene temmelig tydeligt —, at dette maa anses for tilstedeligt, det kan ikke forbydes, men at en Retsbetjent ikke handler rigtigt, naar han ikke anvender Kontorholdsgodtgørelsens fulde Beløb til Lønninger. Han handler derhos meget ufornuftigt, thi det kommer i Virkeligheden til at gaa ud over ham selv eller hans Eftermand. Jeg skal meddele, at man desuden har en positiv Anledning til særlig at fremdrage dette Tilfælde. Der var nemlig, den Gang Kontorholdsgodtgørelsen skulde fastsættes forrige Gang, en Retsbetjent, der som en loyal, brav og hæderlig Mand indberettede, at hans Forhold til Fuldmægtigen var det, at han for Tiden ikke betalte ham noget Vederlag. Hertil blev der saa naturligvis svaret tilbage fra Ministeriet: Ja vel, det har du fuldstændig Lov til at gøre, men saa maa det naturligvis ogsaa fradrages i Opgivelsen af Kontorholdsgodtgørelsen og kan ikke komme med ved Beregningen af de Udgifter, du har. Jeg tror derfor ikke, der er nogen Grund til at frygte for, at der her skulde være en Anvisning paa at skaffe sig en Fordel, som man ikke er berettiget til. Men naturligvis, forhindres kan dette ikke, og der er maaske forskellige Retsbetjente, der naa at kunne spare et Hundrede Kroner hist og her. Det kan man ikke forbyde dem at gøre, men det skal saa fremgaa af Kontorholdsindberetningen, og saa maa det paagældende Udvalg jo handle derefter. Jeg skal endnu i Anledning af det, som den ærede første Taler anførte, bemærke, at jeg ikke kan se, at der er nogen særlig Grund til at være betænkelig paa Grund af dette Cirkulære ved de Tilfælde særlig vedrørende Byfogedernes Kontorholdsgodtgørelse, hvor man fra Ministeriet har set sig foranlediget til at foreslaa det høje Ting at overskride det almindelige Beløb af 900 Kr. til en Fuldmægtig, og hvor Udvalget ogsaa har fundet Anledning til at tiltræde dette. Der er nemlig ikke nogen Grund til at betvivle, at hvor en Retsbetjent siger: Saa og saa meget maa jeg have, vil Udvalget ogsaa finde det begrundet, at disse Penge blive anvendte. Jeg kan altsaa ikke se, at det kan være nogen Grund for det paagældende Udvalg til at nære Betæneligheder, at jeg i mit Cirkulære har nævnt, hvad der er aldeles overflødig at nævne, thi det ved enhver Retsbetjent udmærket godt, at hvad han kan spare paa Kontorhold, kan han putte i sin Lomme, naar